

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 370/2012-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. L., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. R. U., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Úradu špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 54/09, postupom a uzneseniami Špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 z 23. januára 2012, sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 a sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012 a postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Tost 2/2012 z 1. februára 2012, sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júna 2012 doručená sťažnosť V. L., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. R. U., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 2, 3 a 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a 3 písm. a), b), c) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Úradu špeciálnej prokuratúry (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 54/09, postupom a uzneseniami Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný trestný súd“) sp. zn. Tp 35/2010 z 23. januára 2012, sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 a sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012 a postupom a uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Tost 2/2012 z 1. februára 2012, sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„je trestne stíhaný pre skutky právne kvalifikované ako zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák., za obzvlášť závažný zločin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 4 písm. c), ods. 5 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 141 písm. a) Tr. zák. vo viacčinnom súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a), b), ods. 4 písm. a), b), c) Tr. zák. s poukazom na § 141 písm. a) Tr. zák., na základe uznesení o vznesení obvinenia zo strany MV SR, Úradu hraničnej a cudzineckej polície, Národnej jednotky boja proti nelegálnej migrácii, Odbor operatívnej činnosti a vyšetrovania Stred B., ČVS : UHCP-20/NJ-S-2009 zo dňa 12. 04. 2010“.*

Sťažovateľ uviedol, že 10. apríla 2012 prokurátor špeciálnej prokuratúry podal naňho a ďalších spoluobvinených obžalobu na špecializovanom trestnom súde, na ktorom je táto trestná vec vedená pod sp. zn. BB-3 T 13/2012.

Podľa sťažovateľa jeho väzba trvá od 12. apríla 2010 a do väzby bol vzatý na základe uznesenia sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 zo 14. apríla 2010 z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku. Dosiaľ podal štyri žiadosti o prepustenie z väzby (zo 14. marca 2011, zo 16. mája 2011, z 18. novembra 2011 a 19. marca 2012), pričom o prvej z nich nebolo rozhodnuté. Pokiaľ ide o ostatné jeho žiadosti o prepustenie z väzby, tie boli zamietnuté, takisto ako aj jeho sťažnosti proti prvostupňovým rozhodnutiam v tejto veci.

Sťažovateľ namietal uznesenie špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012, ktorými bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby z 19. marca 2012. Taktiež namietal aj uznesenie špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012, ktorými bolo rozhodnuté o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

Už označeným rozhodnutiam najvyššieho súdu vytykal predovšetkým nedostatočnú odôvodnenosť, ktorá spočívala aj v tom, že v odôvodnení týchto rozhodnutí najvyšší súd odkázal na svoje predchádzajúce rozhodnutia týkajúce sa jeho trestnej veci, ale aj trestnej veci spoluobvineného.

Okrem toho sťažovateľ uviedol, že jeho zotrúvanie vo väzbe je neprimerane dlhé, nezákonné a neopodstatnené, pretože dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku ňho nie sú v súčasnosti dané. Rozhodnutia prijaté v jeho väzobnej veci považuje za mechanicky a paušalizovane vydávané, neobsahujúce významné a dostatočné skutočnosti. Sťažovateľ považuje za absurdné tvrdenie najvyššieho súdu o tom, že s priblížením možného trestu sa obava z úteku javí reálnejšou. Sťažovateľ naopak poukázal

na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), podľa ktorej sa riziko z úteku postupom času zoslabuje. Podľa názoru sťažovateľa musí byť obava z úteku podložená konkrétnymi skutočnosťami, ktoré podľa neho nie sú uňho dané, a v tejto súvislosti poukázal aj na to, že na území Slovenskej republiky má trvalý pobyt, manželku a dieťa. Okrem toho sťažovateľ namietal, že najvyšší súd dôvod preventívnej väzby odôvodnil len hypoteticky, keď uviedol, že u sťažovateľa existuje obava v pokračovaní trestnej činnosti rovnakého druhu bez toho, aby uviedol konkrétne okolnosti. Sťažovateľ namietal, že aj keď najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa v súvislosti s jeho ponechaním vo väzbe a uznesením sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012 rozhodol o sťažnosti proti prvostupňovému uzneseniu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, v oboch rozhodnutiach použil identické argumenty vo vzťahu ku všetkým obžalovaným s odkazom na predchádzajúce rozhodnutia v tejto veci.

Sťažovateľ súčasne namietal aj prietahy v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 19. marca 2012. V tejto súvislosti poukázal na to, že jeho žiadosť bola špeciálnej prokuratúre doručená 20. marca 2012 a špecializovaný trestný súd o nej rozhodol 4. apríla 2012 tak, že ju zamietol. Po doručení rozhodnutia procesným stranám a následnom podaní sťažností bol spis 20. apríla 2012 predložený najvyššiemu súdu, ktorý sťažnosť sťažovateľa, ako aj sťažnosti ďalších obžalovaných zamietol uznesením z 3. mája 2012. Sťažovateľ vyslovil názor, že uvedeným postupom špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu nebola dodržaná požiadavka neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti jeho väzby, keďže o tejto jeho žiadosti sa rozhodovalo 46 dní (od 20. marca 2012 do 3. mája 2012) s tým, že jeho obhajcovi bolo rozhodnutie najvyššieho súdu doručené až 17. mája 2012. V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na štrasburskú judikatúru, ktorá sa podľa neho ustálila v tom, že rozhodovanie o zákonnosti väzby je globálny proces, ktorý treba posudzovať od návrhu až do právoplatného rozhodnutia o ňom.

V kontexte námietok týkajúcich sa prietahov pri rozhodovaní o zákonnosti väzby sťažovateľ dodal: „... *vzhľadom na právnu úpravu podľa § 79 ods. 3 Tr. por. tým, že predloženie spisu špecializovaného trestného súdu na rozhodnutie o žiadosti obvineného*

o prepustenie z väzby trvalo 19 dní, bolo obvinenému neoprávnene bránené opätovne požiadať o prepustenie z väzby, čím bol porušené právo na súdnu ochranu a právo na obhajobu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru.“

Okrem toho namietal postup špeciálnej prokuratúry a špecializovaného trestného súdu, pretože podľa jeho názoru tieto orgány nerozhodli o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 14. marca 2011. Sťažovateľ tvrdil, že o jeho návrhu na prepustenie z väzby rozhodol špecializovaný trestný súd až uznesením sp. zn. Tp 35/2010 z 10. júna 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 18/2011 z 29. júna 2011, keď sa rozhodovalo o jeho v poradí druhej žiadosti o prepustenie z väzby zo 16. mája 2011. Sťažovateľ poukázal na to, že túto skutočnosť namietal aj vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby z 19. marca 2012, o ktorej rozhodol špecializovaný trestný súd 4. apríla 2012. K uvedenému sťažovateľ dodal: *«Prvostupňový súd v odôvodnení uznesenia z 04. 04. 2012 uviedol, že táto žiadosť bola podaná v čase rozhodovacieho procesu po rozhodnutí súdu prvého stupňa pred rozhodnutím odvolacieho súdu o sťažnosti proti predĺženiu lehoty väzby a súd považoval za irelevantné zaoberať sa takýmto podaním, keďže prokurátor ako i súdy po 14. 03. 2011 opakovane rozhodli o väzbe. NS SR, č. k. 2 Tost 11/2012 k tomu uviedol: „... tento výsledok zodpovedá materiálnemu chápaniu ochrany práv...“.*» V tejto súvislosti sťažovateľ ešte poukázal na to, že po 14. marci 2011 rozhodoval špecializovaný trestný súd o predĺžení lehoty trvania jeho väzby, a to uznesením sp. zn. Tp 35/2010 z 23. marca 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 9/2011 z 31. marca 2011. Sťažovateľ teda zhrnul, že aj keď všeobecné súdy po 14. marci 2011 rozhodovali o zákonnosti jeho väzby, bolo ich povinnosťou rozhodnúť aj o jeho žiadosti zo 14. marca 2011.

Sťažovateľ súčasne namietal postup a uznesenie špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 z 23. januára 2012 a postup a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 2/2012 z 1. februára 2012, ako aj postup špeciálnej prokuratúry vo veci sp. zn. VII/1 Gv 54/09. V tejto súvislosti sťažovateľ predstrel námietky o tom, že pri rozhodovaní o predĺžení lehoty trvania jeho väzby mu nebol doručený návrh prokurátora špeciálnej prokuratúry z 9. januára 2012, pričom po jeho následnom doručení mu nebol

poskytnutý dostatočný časový priestor na jeho preštudovanie. Tým podľa jeho názoru došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. *Špecializovaný trestný súd Pezinok, pracovisko Banská Bystrica v konaní Tp 35/2010 a v konaní BB-3T 13/2012 a Najvyšší súd SR pri rozhodovaní o sťažnostiach obvineného proti väzbe držaním obv. L. vo väzbe od 12. 04. 2010 do dňa vyhotovenia tejto sťažnosti z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Tr. por., porušili jeho právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú alebo byť prepustený počas konania, právo urýchlene rozhodnúť o zákonnosti väzby, právo na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe na základe konkrétnych skutočností podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru.*

2. *Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica, uznesením č. k. BB-3T 13/2012 z 19. 04. 2012 a NS SR uznesením č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012, porušili právo obvineného byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, alebo byť prepustený počas konania, právo na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe na základe konkrétnych skutočností podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru.*

3. *Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica postupom a uznesením č. k. Tp 35/2010 z 04. 04. 2012 a NS SR postupom a uznesením č. k. 2 Tost 11/2012 z 03. 05. 2012 pri rozhodovaní o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby z 19. 03. 2012 porušili právo obvineného byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú, alebo byť prepustený počas konania, právo urýchlene rozhodnúť o zákonnosti väzby, právo na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe na základe konkrétnych skutočností podľa čl. 17 ods. 2, 5 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 5 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Dohovoru.*

4. *práva na súdnu ochranu a práva na obhajobu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 50 ods. 3 ústavy, čl. 5 ods. 4 dohovoru tým, že Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica v konaní vedenom pod č. k. Tp 35/2010 a NS SR v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 11/2012 nerozhodli o žiadosti sťažovateľa zo 14. 03. 2012 (pozn. sťažovateľ*

mal nepochybné na mysli žiadosť z 19. marca 2012, o ktorej bolo rozhodnuté označenými rozhodnutiami) o prepustenie z väzby na slobodu urýchlene, resp. bez zbytočných prieťahov, a tak mu bránili v zákonom ustanovenej lehote opätovne požiadať o prepustenie z väzby.

5. Generálna prokuratúra SR Úrad špeciálnej prokuratúry postupom v konaní pod č. VII/1 Gv 54/09, Špecializovaný trestný súd Pezinok - pracovisko Banská Bystrica, č. Tp 35/2010 v konaní o žiadosti o prepustenie z väzby z 14. 03. 2011 porušili právo na rozhodnutie o zákonnosti väzby urýchlene, resp. bez zbytočných prieťahov podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, tým že o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby z 14. 03. 2011 vôbec nekonali.

6. Generálna prokuratúra GP SR Úrad špeciálnej prokuratúry, č. VII/1 Gv 54/09-543, Špecializovaný trestný súd č. k. Tp 35/2010 postupom a uznesením z 23. 01. 2012 a postupom a uznesením NS SR č. 1 Tost 2/2012 z 01. 02. 2012 porušili právo na kontradiktórne konanie a princíp rovnosti zbraní podľa čl. 5 ods. 1, 4 v spojení s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. b), c) Dohovoru a čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a zároveň bolo porušené právo podľa čl. 5 ods. 2 v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. a), e) dohovoru, čl. 47 ods. 4 ústavy na bezplatnú pomoc tlmočníka tým, že mu nebol v zákonnej lehote doručený návrh na predĺženie lehoty väzby a tento mu nebol preložený.

7. Zároveň žiadam Ústavný súd, aby uznesenie Špecializovaného trestného súdu Pezinok - pracovisko Banská Bystrica, č. k. Tp 35/2010 z 04. 04. 2012 v spojení s uznesením NS SR č. k. 2 Tost 11/2012 z 03. 05. 2012, a uznesenie Špecializovaného trestného súdu Pezinok - pracovisko Banská Bystrica č. k. BB-3T 13/2012 z 19. 04. 2012 v spojení s uznesením NS č. k. 2 Tost 10/2012 z 03. 05. 2012 zrušil a prikázal NS SR, aby sťažovateľa neodkladne prepustil na slobodu.

8. Zároveň navrhujem ústavnému súdu, aby zaviazal Špecializovaný trestný súd Pezinok/NS SR nahradiť obvinenému trovy právneho zastúpenia 323,50 Eur spočívajúce v zastupovaní pred ústavným súdom na účet právneho zástupcu JUDr. R. U., vedený v ..., pobočka ... č. ú. ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Rozhodovanie o námietkach porušenia základných práv a slobôd rozhodnutiami špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 z 23. januára 2012, sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 a sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012

Pri prerokovaní časti sťažnosti pre namietané porušenie označených práv sťažovateľa postupom a uzneseniami špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 z 23. januára 2012, sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 a sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012 ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a označených rozhodnutí špecializovaného trestného súdu bol v prvom rade povolaný najvyšší súd, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu bezprostredne preskúmať rozhodnutia súdu prvého stupňa v tejto veci, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

2. Rozhodovanie o námietke neústavnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 2/2012 z 1. februára 2012

Sťažovateľ súčasne namietal aj porušenie zásady kontradiktórnosti konania a princípu rovnosti zbraní podľa čl. 5 ods. 1 a 4 v spojení s čl. 6 ods. 1 a 3 písm. b) a c) dohovoru, právo podľa čl. 5 ods. 2 v spojení s čl. 6 ods. 3 písm. a) a e) dohovoru a základné práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy. K porušeniu uvedených práv malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť postupom predchádzajúcim prijatiu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tost 2/2012 z 1. februára 2012, ktorým najvyšší súd zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 z 23. januára 2012 o predĺžení lehoty trvania jeho väzby.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom

zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podľa zistení ústavného súdu predmetné uznesenie najvyššieho súdu bolo obhajcovi sťažovateľa doručené 20. februára 2012 a samotnému sťažovateľovi 21. februára 2012.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnosť nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti. Jednou zo zákonných podmienok na prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda v lehote dvoch mesiacov od kvalifikovanej právnej skutočnosti (IV. ÚS 14/03, II. ÚS 246/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07).

Vzhľadom na to, že procesný postup, ktorý sťažovateľ namietal, bol zavŕšený prijatím rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré mu bolo doručené 21. februára 2012, a súčasne s prihliadnutím na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (27. júna 2012) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti v tejto časti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 156/06, III. ÚS 187/06, III. ÚS 143/07). Keďže zmeškanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako podanú oneskorene.

3. Rozhodovanie o námietke porušenia základných práv a slobôd postupom špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 54/09

V súvislosti s porušením zásady kontradiktórnosti konania v tejto časti konania, keď sa rozhodovalo o návrhu prokurátora špeciálnej prokuratúry na predĺženie lehoty sťažovateľovej väzby, sťažovateľ namietal aj postup špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 54/09, ktorá podľa jeho názoru mala spolu so špecializovaným trestným súdom a najvyšším súdom participovať na porušení jeho práv.

Vzhľadom na už uvedené sa táto námietka sťažovateľa javí nielen ako podaná oneskorene, ale s poukazom na ostatnú vetu § 72 ods. 2 Trestného poriadku aj ako

neopodstatnená, pretože v prípadoch, ak sa rozhoduje o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, je vždy povinnosťou všeobecného súdu rozhodnúť o tomto návrhu až potom, ako dotknutej osobe bolo umožnené k návrhu sa vyjadriť. Z uvedeného vyplýva, že nie na prokurátorovi, ale na všeobecnom súde spočíva ťarcha povinnosti informovať o argumentoch protistrany. Tu opäť ústavný súd pripomína, že táto námietka vo vzťahu k najvyššiemu súdu (uznesenie sp. zn. 1 Tost 2/2012 z 1. februára 2012), ktorý ako inštančne posledný rozhodoval o zákonnosti sťažovateľovej väzby na základe návrhu prokurátora špeciálnej prokuratúry, nemohla byť v tomto prípade predmetom konkrétnej kontroly ústavnosti, pretože bola podaná oneskorene.

Sťažovateľ ďalej namietal postup a rozhodnutia špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 35/2010 a sp. zn. BB-3 T 13/2012, postup a rozhodnutia najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tost 10/2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012, ako aj postup špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 54/09.

Všetky námietky, ktoré sťažovateľ predostrel voči uvedeným orgánom verejnej moci, súviseli so zaistením jeho osoby pre účely trestného konania, teda súviseli s jeho väzbou.

Okrem toho, že sťažovateľ tieto námietky subsumoval pod porušenie čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru, a pokiaľ ide o porušenie základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 3 dohovoru, v naznačených súvislostiach namietal aj porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. K otázke vznesených námietok porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na to, že rešpektuje prax ESLP, podľa ktorej osobnú slobodu chráni v zásade čl. 5 dohovoru (napr. rozsudok *De Wilde et al v. Belgicko* z 18. júna 1971, AČ. 12, § 65, § 67, § 71, § 72, § 73, § 75, § 76, § 77 atď.), respektíve čl. 17 ústavy, pretože predstavujú prísnejšiu a špeciálnu úpravu dodržania zásad spravodlivého procesu u osoby pozbavenej osobnej slobody, než aký má na mysli čl. 6

ods. 1 dohovoru. Ustanovenia čl. 5 dohovoru a čl. 17 ústavy zahŕňajú hmotné a tiež procesné atribúty práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu pri jej pozbavení, a preto na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe sú aplikovateľné tieto špeciálne ustanovenia o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 6 ods. 1 dohovoru o práve na spravodlivé súdne konanie, ako aj ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy garantujúce základné právo na súdnu ochranu, ustanovenie čl. 47 ods. 3 ústavy o rovnosti strán v konaní, ustanovenie čl. 47 ods. 4 ústavy zakotvujúce základné právo na tlmočníka a ustanovenie čl. 48 ods. 2 ústavy zaručujúce konanie bez zbytočných prieťahov (obdobne napr. III. ÚS 155/09, III. ÚS 287/2010).

V tejto časti sťažovateľ neuviedol dôvody, ktoré by dali možnosť preskúmať aj možné porušenie čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

5. Rozhodovanie o vznesenej námietke nedodržiavania požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľ namietal nedodržanie požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o zákonnosti väzby podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy postupom špecializovaného trestného súdu a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 19. marca 2012.

V zmysle judikatúry ústavného súdu obsahom čl. 5 ods. 4 dohovoru garantujúceho právo na osobnú slobodu je aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou (obdobne III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05).

Súdne preskúmanie zákonnosti pozbavenia osobnej slobody kladie nároky (okrem iného) na rýchlosť tohto preskúmania a kvalitu preskúmania, čo platí aj v prípade osobitného typu väzobného konania, predmetom ktorého je preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby a jej nahradenie poskytnutou zárukou (záruka subjektu, písomný sľub, peňažná záruka).

Podľa judikatúry ústavného súdu požiadavke neodkladnosti rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (obdobne. III. ÚS 345/06).

Podľa zistení ústavného súdu doba, počas ktorej špecializovaný trestný súd konal o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby, trvala od 26. marca 2012, keď prokurátor špeciálnej prokuratúry potom, ako nevyhovel tejto žiadosti, predložil ju na rozhodnutie špecializovanému trestnému súdu, do 20. apríla 2012, keď súd prvého stupňa predložil spis na rozhodnutie najvyššiemu súdu z dôvodu podania opravných prostriedkov. V priebehu tejto doby špecializovaný trestný súd rozhodol o žiadosti sťažovateľa a ďalších obvinených o prepustenie z väzby (uznesenie zo 4. apríla 2012), doručil prvostupňové rozhodnutie procesným stranám a potom, ako mu boli doručené sťažnosti proti predmetnému rozhodnutiu, predložil ich najvyššiemu súdu. Najvyšší súd po rozhodnutí o opravných prostriedkoch 11. mája 2012 vrátil spis špecializovanému trestnému súdu, ktorý zabezpečil doručenie druhostupňového rozhodnutia procesným stranám tak, že sťažovateľovi a jeho obhajcovi bolo doručené 17. mája 2012.

Z uvedeného vyplýva, že od predloženia žiadosti o prepustenie z väzby špecializovanému trestnému súdu, jeho rozhodnutia až do predloženia spisu najvyššiemu súdu uplynulo 25 dní. V priebehu ďalších 6 dní špecializovaný trestný súd doručil druhostupňové rozhodnutie sťažovateľovi a jeho obhajcovi.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že za významné treba považovať aj obdobie, počas ktorého trvalo doručovanie väzobného rozhodnutia sťažovateľovi (pozri rozhodnutie EŠLP Kučera v. Slovensko zo 17. júla 2007; I. ÚS 94/06, III. ÚS 16/09).

Z uvedeného dôvodu preto dobu 6 dní predstavujúcu doručovanie druhostupňového rozhodnutia sťažovateľovi a jeho obhajcovi nemožno pripísať na vrub špecializovanému trestnému súdu, pretože nebolo jeho povinnosťou toto doručenie zabezpečiť. Podľa spravovacieho a kancelárskeho poriadku mal uvedené rozhodnutie týkajúce sa zaistenia osoby doručiť najvyšší súd, ktorý označené rozhodnutie vydal (obdobne III. ÚS 43/2011).

Najvyšší súd, ktorému bola 20. apríla 2012 daná vec predložená na rozhodnutie, o nej rozhodol 3. mája 2012 a 11. mája 2012 vrátil spis špecializovanému trestnému súdu bez toho, aby v súlade so spravovacím a kancelárskym poriadkom doručil svoje rozhodnutie procesným stranám.

Pridržiavajúc sa uvedeného ústavný súd konštatuje, že špecializovaný trestný súd konal o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby 25 dní a najvyšší súd v tejto súvislosti konal 21 dní, ale k tejto dobe je potrebné na vrub najvyššiemu súdu pripísať dobu 6 dní predstavujúcu doručovanie jeho rozhodnutia sťažovateľovi a obhajcovi.

Vzhľadom na to, že ani na prvostupňovom súde, ani na súde druhého stupňa doba konania nepresiahla judikatúrou akceptovanú dobu jedného mesiaca väzobného konania na jednom stupni súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

V súvislosti s nedodržaním požiadavky neodkladnosti a urýchleného rozhodovania o žiadosti o prepustenie z väzby z 19. marca 2012 (v petite sťažnosti nesprávne uvedený dátum 14. marca 2012) sťažovateľ namietal aj porušenie práva na obhajobu, pretože podľa jeho názoru mu tým bolo bránené „v zákonom stanovenej lehote opätovne požiadať o prepustenie z väzby“.

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľ namietal prietahy v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 19. marca 2012, odmietol ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho námietkou o porušení práva na obhajobu, ku ktorému podľa jeho vyjadrenia malo dôjsť práve tvrdenými prietahmi v postupe špecializovaného trestného súdu a najvyššieho súdu. Ústavný súd totiž postup týchto súdov pri rozhodovaní o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby vyhodnotil ako taký, ktorý zodpovedá zárukám podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

6. K námietke nerozhodnutia o žiadosti o prepustenie z väzby zo 14. marca 2011

Sťažovateľ v sťažnosti zároveň namietal postup špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/1 Gv 54/09 a postup špecializovaného trestného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Tp 35/2010 z dôvodu, že o jeho žiadosti o prepustenie z väzby zo 14. marca 2011 nebolo dosiaľ rozhodnuté.

K uvedenej námietke sťažovateľa sa v odôvodnení svojich rozhodnutí vyjadrili oba súdy, a teda špecializovaný trestný súd v závere uznesenia sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 a najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012. Oba súdy konštatovali, že vzhľadom na to, že po 14. marci 2011 bolo o zákonnosti sťažovateľovej väzby rozhodnuté viackrát, v podstate sa rozhodlo aj o tejto žiadosti, a že tento postup zodpovedá materiálnemu chápaniu ochrany práv sťažovateľa, o väzbe ktorého sa rozhodovalo opakovane.

Pokiaľ ide o požiadavku urýchlenosti rozhodovania („bref délai“, „speedily“), ESLP zdôraznil, že ju netreba posudzovať z čisto aritmetického hľadiska, ale je potrebné vždy zohľadniť aj podmienky a okolnosti každej konkrétnej veci (Sanchez-Reisse c. Švajčiarsko z roku 1986).

Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že čl. 5 ods. 4 dohovoru zakotvuje pre osobu pozbavenú osobnej slobody procesné záruky

predovšetkým proti pokračovaniu tohto pozbavenia, ktoré aj keď bolo nariadené zákonným spôsobom, po uplynutí určitého času sa mohlo stať nezákonným a neospravedlniteľným. Procesné záruky zakotvené v tomto článku garantujú, že osoba pozbavená osobnej slobody nebude vystavená nebezpečenstvu, že tento stav bude trvať aj potom, ako zásah prestane byť ospravedlniteľným (Shishkov proti Bulharsku, rozsudok z 9. januára 2003, č. 38822/97, § 88).

Sťažovateľ tvrdil, že v danom prípade podal 14. marca 2011 žiadosť o prepustenie z väzby, ale že o tejto žiadosti nebolo dosiaľ rozhodnuté.

V tejto súvislosti ústavný súd zistil, že špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. Tp 35/2010 z 23. marca 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 9/2011 z 31. marca 2011 rozhodol o predĺžení lehoty trvania sťažovateľovej väzby do 12. septembra 2011. Okrem toho o ďalšej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 16. mája 2011 rozhodol špecializovaný trestný súd uznesením sp. zn. Tp 35/2010 z 10. júna 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 Tost 18/2011 z 29. júna 2011 tak, že ju zamietol.

Podľa názoru ústavného súdu by skutočnosť, že o zákonnosti sťažovateľovej väzby bolo rozhodnuté aj po 14. marci 2011, nemala zbavovať súdy povinnosti rozhodnúť aj o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby zo 14. marca 2011. Na druhej strane ústavný súd prihliadol na konkrétne okolnosti tohto prípadu, keď periodická kontrola zákonnosti a ústavnosti väzby bola preskúmaná v časovo konkurenčnom konaní (prvostupňové rozhodnutie z 23. marca 2011 a druhostupňové rozhodnutie z 31. marca 2011), ako aj v konaniach nasledujúcich. Ústavný súd teda zastáva názor, že účel čl. 5 ods. 4 dohovoru bol v tomto prípade naplnený, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Napokon sťažovateľ namietal postup a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012, obe z 3. mája 2012. V tejto súvislosti sťažovateľ tvrdil, že jeho väzba je nezákonná, že trvá neprimerane dlho, že nie sú dané

žiadne konkrétne dôvody, ktoré by opodstatňovali jeho väzbu, taktiež tvrdil, že rozhodnutia sú mechanicky a paušalizovane vydané, nedostatočne odôvodnené, ignorujúce jeho argumenty proti väzbe, odkazujúce na predchádzajúce rozhodnutia v danej veci, a tým porušujúce jeho základné právo na osobnú slobodu a právo na slobodu a bezpečnosť.

V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľa ústavný súd zistil, že uznesením sudcu pre prípravné konanie špecializovaného trestného súdu sp. zn. Tp 35/2010 zo 4. apríla 2012 bolo (okrem iného) rozhodnuté o zmene dôvodov väzby u sťažovateľa tak, že uňho je daný len dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a zároveň týmto rozhodnutím bola jeho žiadosť o prepustenie z väzby z 19. marca 2012 zamietnutá. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd prvého stupňa konštatoval existenciu dôvodov útekovej väzby poukazujúc na to, že sťažovateľ je cudzím štátnym príslušníkom, je stíhaný za obzvlášť závažný zločin, za ktorý mu hrozí vysoký trest, a že na U. má rodinné aj majetkové zázemie. Pokiaľ ide o dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, špecializovaný trestný súd vyslovil názor, že tento u sťažovateľa zanikol.

O sťažnosti sťažovateľa a ďalšieho obvineného proti rozhodnutiu špecializovaného trestného súdu rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012. V odôvodnení rozhodnutia sa najvyšší súd odvolal na svoju argumentáciu, ako aj argumentáciu súdu prvého stupňa obsiahnutú v predchádzajúcich rozhodnutiach a dodal, že u sťažovateľa je daný aj dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, aj dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Pokiaľ ide o dôvod útekovej väzby, k tomu uviedol, že vzhľadom na právnu kvalifikáciu skutku sa obava z úteku nemá ako pominúť, a pokiaľ ide o dôvod preventívnej väzby, k tomu dodal, že v okolnostiach daného prípadu je vysoký predpoklad, že po prepustení na slobodu by si sťažovateľ „s vysokou efektivitou“ zadovažoval príjem páchaním organizovanej trestnej činnosti obdobného charakteru, za akú je stíhaný. Najvyšší súd sa vyjadril aj k návrhu sťažovateľa obsiahnutému v jeho opravnom prostriedku a týkajúcemu sa nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka a taktiež k jeho písomnému sľubu, pričom v tejto súvislosti poukázal na existenciu dôvodov väzby.

V druhom z napadnutých uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 súd druhého stupňa zamietol sťažnosť sťažovateľa a ďalších obžalovaných proti uzneseniu špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-3 T 13/2012 z 19. apríla 2012, ktorým bolo (okrem iného) rozhodnuté o ponechaní sťažovateľa vo väzbe podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku, ako aj o neprijatí jeho písomného sľubu. V oboch rozhodnutiach súdy použili obdobnú argumentáciu ako v rozhodnutiach, o ktorých sa ústavný súd už zmienil.

Medzi záruky, ktoré poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru a čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, nepochybne patrí aj právo osoby predložiť súdu argumenty a vyjadrenia proti svojmu ponechaniu vo väzbe (napr. III. ÚS 84/06, III. ÚS 291/06), ako aj právo osoby na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (obdobne napr. III. ÚS 374/09).

Všeobecný súd, ktorý preskúmava „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody, síce nie je povinný sa vo svojom rozhodnutí vysporiadať jednotlivito s každým argumentom, ktorý predložil ten, o ktorého osobnú slobodu ide, avšak záruky poskytované čl. 5 ods. 4 dohovoru by boli zbavené svojej podstaty, pokiaľ by tvrdenia dotknutej osoby boli prehliadané a pokiaľ by svojou povahou boli spôsobilé spochybnit’ „zákonnosť“ pozbavenia osobnej slobody (Šebalj proti Chorvátsku, rozsudok z 28. júna 2011, č. 4429/09, § 229).

Európsky súd pre ľudské práva vo veci Knebl proti Českej republike (rozsudok z 28. októbra 2010, č. 20157/05, § 68) konštatoval, že ak niektoré relevantné dôvody na ponechanie obvineného vo väzbe pretrvávali počas celej doby trvania väzby a ak súčasne zákonosť väzby bola predmetom viacnásobného prieskumu, nemožno vnútroštátnym súdom vyčítať, že sa v textoch svojich rozhodnutí opakovali.

Európsky súd pre ľudské práva v ďalšom zo svojich rozhodnutí (Iljiov proti Bulharsku, rozsudok z 26. júla 2001, č. 33977/96, § 86) vyslovil názor, že akýkoľvek systém obligatórnej väzby je sám osebe v rozpore s čl. 5 ods. 3 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považuje za významné poukázať na ďalšie rozhodnutie ESLP vo veci Contrada proti Taliansku (rozsudok z 24. augusta 1998, č. 27143/95, § 58, 61 – 62), z ktorého vyplýva, že nemusí vždy dôjsť k porušeniu dohovoru, ak sa vnútroštátne orgány pri aplikácii práva nespoliehajú len na zákonnú prezumpciu, ale ak riadne doložia, že dôvody na pozbavenie osobnej slobody, ktorých existenciu zákon prezumuje, v konkrétnom prípade skutočne existovali.

Podľa názoru ústavného súdu pri skúmaní dôvodov väzby je potrebné vychádzať vždy z konkrétnych okolností prípadu, pretože ak väzobné dôvody u konkrétnej osoby sú dané, nemožno sa odvolávať na to, že väzba trvá už dlhšiu dobu. Totižto nemožno stanoviť abstraktné hranice primeranosti či neprimeranosti dĺžky väzby, pretože tie sú vždy podmienené špecifickosťou a konkrétnosťou prípadu. Podstatné je, aby pre zákonné dôvody boli zistené skutkové okolnosti. Napríklad ESLP považoval za primeranú dĺžku väzby trvajúcu 5 rokov (Shabani proti Švajčiarsku, rozsudok z 5. novembra 2009, č. 29044/06, § 58 a § 69) či väzbu trvajúcu viac ako 3 roky (Van der Tang proti Španielsku, rozsudok z 13. júla 1995, č. 19382/92, § 58 a § 76).

V namietanom prípade väzba sťažovateľa plyní od 12. apríla 2010, a pokiaľ ide o dôvod útekovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, túto najvyšší súd aj v súčasnom štádiu trestného konania (odvolávajúc sa aj na skoršie rozhodnutia v tejto veci) odôvodnil hlavne charakterom a závažnosťou trestného činu, za ktorý sťažovateľovi hrozí prísny trest, z čoho vyvodil dôvodný predpoklad, že sťažovateľ ako cudzí štátny príslušník majúci majetkové a rodinné väzby v domovskej krajine by mohol ujsť, aby sa tak vyhol trestnému stíhaniu a prípadnému postihu za protiprávnu činnosť. Aj v už spomínanej veci Knebl proti Českej republike ESLP konštatoval, že v danom prípade hrozil sťažovateľovi vysoký trest odňatia slobody a že v zahraničí mal dostatok kontaktov na to, aby mu uľahčili útek, a preto vyslovil názor, že pokiaľ sa nebezpečenstvo z úteku mohlo v priebehu

trestného konania znížiť alebo postupom času sa oslabiť, nemohlo toto nebezpečenstvo zaniknúť úplne.

Pokiaľ ide o dôvod preventívnej väzby, túto najvyšší súd odôvodnil dôkaznou situáciou a z toho plynúcou obavou, že sťažovateľ bude pokračovať v páchaní trestnej činnosti obdobného charakteru, a dodal, že v tomto smere nemusí ísť o dokázanú istotu, ale dôvodný predpoklad, o ktorom bol presvedčený, že existuje.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd obe namietané uznesenia z 3. mája 2012, pokiaľ ide o danosť väzobných dôvodov, odôvodnil stručne, ale ich podstatu vystihol. Z týchto rozhodnutí jednoznačne vyplýva, ktoré okolnosti považoval za také, ktoré odôvodňovali opodstatnenosť útekovvej väzby a preventívnej väzby, a taktiež je z nich zrejmé, z akého dôvodu nebolo možné vyhovieť ponúknutým alternatívam ako náhradám za väzbu.

S poukazom na akceptovateľnosť odôvodnenia uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 10/2012 z 3. mája 2012 a sp. zn. 2 Tost 11/2012 z 3. mája 2012 z hľadiska dodržania záruk podľa čl. 17 a čl. 5 dohovoru ústavný súd už na predbežnom prerokovaní sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa v nej nastolenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2012